
ARAFTAKİ
RUH
Nevin Canpolat
Kitap

tilki
Kitap
yayınevi

Araftaki Ruh

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Ahmet Güler
Sultan Yıldırım
Sayfa Tasarım: Reihaneh Bagheri Rezghi
Kapak Tasarım: Merve Ökten

1.Basım, İstanbul, Mart 2026
ISBN: 978-625-8579-34-5
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ARAFTAKİ RUH

Nevin Canpolat

ARAFTAKİ RUH

Küçük Zeynep, annesinin güven veren kucağına iyice yerleşti. Uyumamak için direniyordu ancak birkaç dakika sonra uykusuzluğa yenik düştü. Elif kucağındaki yavrusuna sevgiyle baktı. O tombul ve pembe yanakları yavaşça okşadı. Aslında bu oldukça uzun yolculuktan hepsi bitkin düşmüştü ama ulaşacakları yere az kalmıştı. Arabayı kullanan eşi Murat, her tatilde onları memleketindeki ailesine ziyarete götürürdü.

Güneş batmak üzereydi. Gece yarısından önce ulaşmayı umut ediyorlardı. Uçsuz bucaksız ova ve yılan gibi kıvrılan yollar Murat'ı oldukça yormuştu. Arabanın içi sessizdi. Sonunda eşi de yorgun düşmüş uyumuştu. Gece bastırdığında Murat'ın göz kapakları ağırlaşmaya başladı. Direniyordu ancak başı bir an öne doğru düştü. Ne arabanın şeritten çıktığını fark etti ne de karşıdan üzerine doğru hızla gelen kamyonu gördü.

Karanlığı yırtan bir korna ve çığlık gibi kopan bir fren sesi. Her tarafa savrulan arabanın metal parçalar, cam kırıkları ve ardından gelen derin bir sessizlik…

O elim kazadan sadece Zeynep sağ kalmıştı. Ne olduğunu tam hatırlamıyordu ama o gün hayatında bir şeyler sustu ve bir daha da kalbinin sesini duyamadı. Annesi ve babası toprağa verildiğinde, kalabalığın arsında kucağında oyuncak bebeği ile annesinin kokusunu arıyordu. Gözyaşları yanaklarından sicim gibi süzülürken, dudaklarından:

"Anneee! Babaaaa!" dökülen tek kelimelerdi.

Kimsesiz kalmıştı. Ona acıyarak bakan kalabalığın içinde şefkatlerini sunacak akrabaları yoktu. Defin işlerinden sonra kalabalık dağılınca amcası Şeref Bey ve yengesi Suna Hanım, Zeynep'i yanlarına aldılar.Şeref Bey yıllarını mal mülk davalarıyla geçirmişti, kardeşi Murat'la hiç anlaşamazdı. Artık mirasın vasisi olmanın gölgesinde garip bir tatmin yaşıyordu. Zeynep'i yanlarına alması biraz vicdan, çokça menfaatle ilgiliydi.

Günler haftaları kovaladı. Zeynep'in acısı dinmediği gibi katlanarak arttı. Minik kalbi anne ve babasının özlemine dayanamıyor, sık sık ağlıyordu. Onun her ağlaması evde bir huzursuzluk kaynağıydı. Suna Hanım sabrını yitiriyordu."Yeter artık! Bu çocuk hiç susmayacak mı?" derken, sesi tüm evde yankılanıyordu.Zaman zaman öfkesine yenilip küçük kıza el kaldırdığı da oluyordu. Şeref Bey ise karısını sakinleştirmeye çalışıyor,"Biraz daha sabret. Mecburuz …" diyerek fısıldıyordu sinirli bir tonla.

Zeynep için hayat çok zor ve soğuktu. El değmemesi gereken bir masumiyet artık her bakışta hor görülüyor, her adımda incitiliyordu.Aradan bir yıl geçtikten sonra artık ağlamıyor ama gülmüyordu da. Bir çocuğun yapması gereken hiçbir şeyi yapmıyordu. Oynamıyor, konuşmuyordu. Sürekli itilip kakılan, cezalandırılan küçük kız, misafirler geldiğinde başını okşamak isteyen biri olduğunda bile refleksle geri çekiliyordu. Dokunulmak onun için artık yalnızca bir şiddetin habercisiydi. Suna Hanım dışarıda"şefkatli yenge" rolüne bürünüyor içerde ise Zeynep'e acımasız cezalar verip kendi çocuklarına bile ezdiriyordu.

Aradan yıllar geçti. Zeynep, ilkokul çağına geldi ve okula başladı. Bir süre sonra öğretmeni onun içine kapanık, ürkek olmasının dışında, derinlerde çok daha başka bir sebebin yattığını düşünmeye başladı.

Sınıfta en küçük sesten bile ürküyor, ne zaman sıraların aralarında gezse yavrucak korkudan yerinden sıçrıyordu. Odaklanma sorununun dışında konuşmuyordu. En ufak bir soru sorulduğunda kekelemeye başlıyordu. Onun bu durgunluğu arkadaşlarını kendinden uzaklaştırıp yalnız kalmasına neden oluyordu.

Azra Öğretmen, Zeynep'in her geçen gün daha çok içine kapanmasına ve omuzlarının biraz daha çökmesine dayanamıyordu. O gün öğretmenler odasında kararını verdi. Çocuğun velisiyle görüşecekti. Ertesi gün Suna Hanım'ı okula görüşmek için çağırdı.

Suna Hanım, yüzünde sahte tebessüm ile öğretmenin karşısına çıktı:

"Buyurun Hoca Hanım, bir sorun mu var?"

Azra Öğretmen, Suna Hanım'ın gözlerinin içine bakarak, ciddi bir ses tonuyla konuştu:

"Zeynep çok tatlı, okul ve sınıf kurallarına uyan bir çocuk ancak içine kapanık. Derse katılmıyor, arkadaşlarıyla iletişim kurmuyor. Gözlemlediğim kadarıyla korkuyor. Evde onunla ilgili bir sıkıntı mı var Suna Hanım?"

Suna Hanım hemen savunmaya geçti:

" Ayy hocam, elimizden geleni yapıyoruz. Annesiyle babasını kaybettikten sonra biz sahip çıktık. Çok zor bir çocuk. İnanın ne yaparsak yapalım bizimle de iletişime pek girmiyor.

Ama her ihtiyacını karşılıyoruz, hiçbir eksiği yok."

Azra Öğretmen dikkatle bakıyordu karşısındaki kadına. Sözleriyle mimikleri uyuşmuyordu. Zeynep'in yaşadığı yalnızlık bu cümlelerle açıklanamayacak kadar derindi.

" Anlıyorum…" dedi Azra Öğretmen.Ama içten içe, bir şeylerin ters gittiğini sezinliyordu. Zeynep yalnızca bir çocuktu ve sadece ihtiyaçları değil sevgi ve güveni de aradığını çok iyi biliyordu. Biraz duraksadıktan sonra kibar ama kararlı bir ses tonuyla konuştu:

"Bakın Suna Hanım! Zeynep sizin yeğeniniz olabilir ama şu an sizin yanınızda büyüyor. Onun hem fiziksel hem duygusal gelişimi sizin sorumluluğunuzda. Sessizliği, içe kapanıklığı, sınıf içindeki davranışları… Bunlar bana yalnızca yas değil aynı zamanda bastırılmış bir travmanın izlerini taşıyor gibi geliyor."

Suna Hanım, belli belirsiz bir kaş kaldırarak,

"Travma mı?" dedi alayla.

Azra Öğretmen gülümsedi ama kararlılığından bir şey kaybetmeden devam etti:

"Evet. Zeynep'in yaşadıkları azımsanacak şeyler değil. Annesiyle babasını kaybetmiş. Üstelik siz de az önce söylediniz, 'Bizimle de iletişime geçmiyor.' dediniz. Belki de artık başka bir profesyonelden destek alma zamanı gelmiştir."

Suna Hanım hemen savunmaya geçti:

" Yani şimdi biz mi suçluyuz? Her şeyini alıyoruz, bakıyoruz işte! Daha fazla ne yapalım?"

Azra Öğretmen nezaketini bozmadan cümlelerine son noktayı koydu:

" Yalnızca sevgiyi parayla sağlayamayız. Bazı boşlukları doldurmak için uzman yardımı gerekir. Benim önerim, Zeynep'i bir çocuk psikologuna götürmeniz. Emin olun, bu hem onun hem de sizin için çok faydalı olur. Gerekirse ben okuldan destek almanız konusunda da yardımcı olurum."

Suna Hanım, kısa bir sessizlikten sonra," Düşünürüz." dedi.

Azra Öğretmen, onun bu konuyu hemen rafa kaldıracağını içten içe hissediyordu. Bu yüzden Zeynep'in yanında durmaya daha çok karar verdi.

Ertesi gün öğle arasına yakın, sınıf sessizliğe gömüldüğünde, Azra Öğretmen yavaşça Zeynep'in yanına geldi. Sesi yumuşaktı, yüzü ise her zamankinden daha sevecendi.

" Zeynep'ciğim, biraz seninle konuşmak istiyorum. Gel, birlikte birkaç dakikalığına öğretmenler odasına geçelim."

Zeynep gözlerini kaldırmadan hafifçe başını salladı. Sessizce öğretmenin arkasından yürüdü.

Odaya geçtiklerinde Azra Öğretmen bir sandalye çekti, Zeynep'e oturması için işaret etti. Ardından tam karşısına oturdu.

"Burada yalnızca ikimiz varız. Sana soru sormayacağım ama konuşmak istersen, seni dinlemek için buradayım."

Zeynep önce gözlerini öğretmeninden kaçırdı. Minik ellerini sıktı. Sessizlik birkaç saniye daha sürdü.

Azra Öğretmen bir nefes aldı sonra yavaşça konuşmaya devam etti:

" Biliyorum. Seni anlamayan çok kişi oldu. Belki de seni duymadan, yalnızca susturmak isteyenler vardı. Ama ben seni duyuyorum Zeynep. Hem sessizliğini hem içindeki fırtınayı."

O an gözlerinden iki damla yaş süzüldü. İlk kelimesi fısıltı kadar hafifti:

"Annemi istiyorum!"

Öğretmeninin kalbi sıkıştı. Sessizce başını eğdi. Bu cümle, Zeynep'in içinden gelen en gerçek, en saf hatıraydı.

"Biliyorum Zeynep; bazen hiç bir kelime, hiçbir sarılma o boşluğu dolduramaz. Ama senin içinde bir yer var ki annenin sana olan sevgisi hâlâ orada yaşıyor. Ve o sevgi hiç eksilmeyecek."

Zeynep ilk kez başını kaldırıp Azra Öğretmen'in gözlerinin içine ürkekçe baktı. Sessiz ama derin bir bağ kurulmuştu. Belki ilk defa gerçekten anlaşıldığını hissetmişti.Aradan birkaç gün geçti. Zeynep hâlâ suskundu. Tahtaya bakıyor gibi dursa da gözleri bir yere odaklanmıyordu. Yine ne kalemi oynuyor ne de defterine tek bir satır ekliyordu. İçine kapanıklığı da yalnızlığı da olduğu gibi devam ediyordu. Bu durumu izleyen öğretmeni, geçen gün yengesiyle yaptığı konuşmanın pek ciddiye alınmadığını anladı. İçten içe üzülüyor, çocuğun gittikçe içine kapanmasını istemiyordu. Kalbinde ince bir sızı hissetti ve artık daha fazla seyirci kalmak istemiyordu. *"Bu kez farklı olmalı!"* diye düşündü. "Artık bir adım atmalıyım." Vakit kaybetmeden okul yönetimine durumu bildirerek, bu defa kızın amcası Şeref Bey'i okula davet etti.

Ertesi sabah evde kahvaltı masasında Şeref Bey, çayından bir yudum aldıktan sonra bardağı masaya bıraktı.« Sen, geçen gün şu öğretmenle görüşmedin mi Suna?"

Suna hiç başını kaldırmadan cevap verdi:

"Görüştüm, ne oldu ki?"Şeref Beyin sesi biraz daha sertleşti:

"Dün beni okuldan çağırdılar. 'İşlerim yoğun, benim hanımı göndermiştim.' dedim. 'Özellikle sizin gelmeniz gerekli.' dediler."

Suna omzunu silkerek:

"Ne varmış ki bu kadar büyütülecek? Öğretmen de tutturmuş psikoloğa götürün diye! El bebek gül bebek bakıyoruz çocuğa, üstüne bir de psikolog mu tutacağız? Biz de çocukken sessizdik, babamlar bizi psikoloğa mı götürüyordu?"

Zeynep, kahvaltı masasında başını önünden kaldırmadı. Tabağına dokunmadan oturuyordu.

Amcası kısa bir duraksamadan sonra iç geçirdi:

"Bugün mecbur gideceğim, konuşacağım öğretmenle. Şu işin gücün içinde uğraştıklarıma bak!"İş yerine gitmek üzere evden çıktı. Zeynep de okula gitti ama içinde bir korku vardı. O gün birkaç ders geçtikten sonra Şeref Bey okula geldi ve Azra Öğretmen ile görüşmek için öğretmenler odasına geçti.

"Hoş geldiniz Şeref Bey! Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın ama Zeynep hakkında sizinle konuşmamız gerektiğini düşündüm."

"Elimden geleni yapıyorum Öğretmen Hanım ama hâlâ bir sorun varsa elbette dinlerim.

"Zeynep'te hâlâ istediğimiz ilerlemeyi göremedik. Elbette bu zamanla geçecek bir şey ancak uzmandan yardım alması şart. Travmanın etkisi silinmemiş. Bakın, durum ciddi; eğer uzman birisi kızcağızı görmezse korkarım durumu daha da kötüleşecektir!"

Şeref Bey, mahcup bir yüz ifadesiyle,

"Yengesiyle de konuştuk. Madem siz böyle uygun görüyorsunuz, gerekeni yapacağız." dedi.

Azra Öğretmen, Şeref Bey'in sözlerine içtenlikle karşılık verdi:"Çok teşekkür ederim. Yardım almak bir eksiklik değil. Bazen bir çocuğun karanlıkta yolunu bulabilmesi için gereken en güçlü ışık; güvenebileceği bir ses, bir dokunuşta saklı. Siz ona daha çok şefkat gösterin, bir baba gibi. Zeynep'in en çok da buna ihtiyacı var."

Şeref Bey, öğretmenin ne demek istediğini anladı ve teşekkür ederek okuldan ayrıldı. Öğretmenin sesindeki ciddiyet, söylediklerinin altını kalın harflerle çiziyordu.

Birkaç gün sonra amcası Zeynep için iyi bir psikologdan randevu aldı. Psikolog Rüstem Bey, 45 yaşında, mesleğinde yılların deneyimini taşıyan sabırlı, sakin ve güven veren bir adamdı. Eşiyle birlikte yirmi yıldır evli ama hâlâ çocuk sahibi olamamışlardı. Belki de bu yüzden, çocukların sessizliğini daha derinden duyuyor, yaralarını daha dikkatle sarıyordu.

Zeynep, odanın köşesindeki koltuğa geçti ve usulca oturdu. Ellerini kucağında birleştirmiş, gözlerini yere dikmişti. Zeynep gelmeden önce hikâyesi Rüstem Bey'e ulaşmıştı ve bu onu derinden etkilemişti. Çünkü kendisi de Zeynep gibi küçük yaşta annesini, babasını bir trafik kazasında kaybetmişti. O gün Zeynep'te kendisinden bir parça gördü; yalnızlığın sessizliğini, terk edilmişliğin izini… Rüstem Bey not defterini kenara koydu, oturduğu yerden eğilmeden, yalnızca yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

" Burada istediğin gibi davranabilirsin Zeynep. Konuşmak istersen konuşuruz, istemezsen sadece otururuz. Burası senin alanın."

Zeynep cevap vermedi. Başını hafifçe sallamakla yetindi.

Sessizlik uzadı ama Rüstem Bey alışkındı. Çocukların kalbini kazanmak bazen tek bir kelimeyle değil güvenle başlardı…

Rüstem Bey, Zeynep'in kendisini ifade edebilmesi için bazı yollar denedi. Ona sorular sormadı, bilakis bunun yerine birlikte bir şeyler çizdiler, renkli boyalarla sessiz resimler yaptılar. Kimi zaman sadece aynı odada oturup pencereden dışarıyı izlediler. Rüstem Bey'in amacı, Zeynep'in kalbini zorla değil sabırla açmaktı.

Küçük kız, ilk başlarda hiç konuşmasa da eline aldığı kalemle küçük küçük şekiller çizmeye başladı. Bir gün boyadığı bir resmin yanına küçük bir ev yaptı. Sonraki gün o evin içine bir kadın ve bir adam çizdi. Kadının saçları uzundu, gülümsüyordu. Ardından aynı resmin arkasına başka figürler ekledi. Sert bakan bir kadın, kenarda ağlayan küçük bir çocuk ve uzak duran başka çocuklar…

Rüstem Bey, Zeynep'in anlattıklarını değil çizdiklerini okudu önce. O kâğıtlarda acı vardı, kayıp vardı, yalnızlık ve korku vardı… Artık taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Zeynep kelimeleri az ama anlamı derin cümlelerle kurmaya başladı. İki seanstan sonra artık konuşuyordu. Ağır ama açık… Kırık ama cesur…

Zeynep'in sessizliğinde ufak bir çözülme başlamıştı. Rüstem Bey'in seansları meyvesini veriyor ve bu değişim okulda da hissediliyordu. Azra Öğretmen artık onu daha dikkatli izliyor, küçük değişimleri bile fark edip not alıyordu.

Günler geçtikçe kızcağızın davranışlarında olumlu değişimler gözlenmeye başlandı. Önceden olduğu gibi uzak durmuyordu artık. Tam anlamıyla değil ama en azından tahtaya bakıyor, yazılanları takip etmeye çalışıyordu ve daha ilgiliydi.

Derse katılımı hâlâ sınırlıydı belki ama bakışları artık donuk değil, arada pencereden içeri sızan güneş kadar sıcaktı.

Teneffüslerde kenarda yalnız başına oturmak yerine artık sınıf arkadaşlarının yanına yanaşıyor, gelen bir topu geri atıyor, uzatılan kalemi kabul ediyordu. Onun bu küçük adımları, öğretmeni için büyük bir mutluluktu. Azra Öğretmen, göz ucuyla izlediği Zeynep'in her tebessümünde, içinden, "İşte bu!" diyordu.Zeynep geri dönüyordu. Yavaş, temkinli ama umut verici bir dönüşle. Ev ise hâlâ Zeynep için bir yük, bir sessizlik çanağıydı. Okulda yavaş yavaş filizlenen o küçük umut, kapının eşiğinden girince tekrar soluyordu. Kuzenleri onunla aynı sofraya otururken homurdanıyor, yanına oturduklarında kalkıp başka köşeye geçiyorlardı. Suna Hanım ise gözleriyle her hareketini tartıyor, en ufak bir gecikmede sesini yükseltiyordu: "Yediği yemek bile ağır geliyor insana." diye söylendiği duyuluyordu sık sık.

Bazen makineden çıkan çamaşırları taşırken kolları uyuşuyordu Zeynep'in. Yıkanmamış tabakları üst üste dizerken içine bastırdığı öfkeyle kendini susturuyordu. Ama artık önceki gibi değildi. Sessizce ağlamıyor, başını öne eğmiyordu. Eskisi gibi gözlerini kaçırmıyor, kendini savunacak cümleler kuruyordu.

Bu değişim, Suna Hanım'ın da dikkatini çekmişti. Bir akşam, Şeref Bey'e çay doldururken çatık kaşlarla mırıldandı:

"Bu psikolog terapi mi veriyor yoksa çocuğu bize karşı mı dolduruyor belli değil. Eskiden bir laf ettiğimde gözümün içine bile bakamazdı. Şimdi dik dik konuşuyor."

Şeref Bey cevap vermedi. Sadece sustu. Fincanı eline aldı, dudaklarını ıslattı ama gözünü yine kaçırdı. Suna Hanım'ın sözleri kulağında rahatsız edici bir uğultu gibi dönüp duru-

yordu. Ne Zeynep'i koruyacak kadar cesur, ne de karısına karşı duracak kadar netti. Zaman zaman aklının bir köşesinde, "Başka çarem yoktu!" bahanesiyle kendini avutmuştu. Eşinin sesiyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

Suna Hanım gözlerini devirerek,« Psikoloğa gönderdikçe zıvanadan çıkıyor sanki. Artık göndermeyelim!"

Şeref Bey sıkıntıyla,

"İki ya da üç defa gitsin. Hiç değilse öğretmeniyle bir sorun çıkmasın. Sonrası için tekrar düşünürüz."

Zeynep, duyduğu sözlerle birlikte geçmişin karanlık duygularına yeniden sürüklendi. İçinde sakince duran fırtına bir anda kabardı, sessizliği yırtan bir hüzün dalgası gibi sardı her yanını. Gözleri doldu, dudakları titredi. Çünkü Rüstem Bey ona bir uzmandan öte unuttuğu bir duyguyu, baba şefkatini hatırlatıyordu. O güvenli alanın da elinden kayıp gideceği düşüncesi yüreğini sıkıştırdı.

Zeynep, Rüstem Bey'in yanına gitmek için günleri sayıyordu. Seansına üç gün kalmıştı. Sabırsızlığı gözlerinden okunuyordu. O gün geldiğinde, kapıdan içeri girerken önceki görüşmelerin sessizliğinden eser yoktu. Bu kez daha açıktı, daha içten. Rüstem Bey'in karşısına oturduğunda, ilk defa kelimeler yük olmaktan çıkmış gibiydi.

Evde yaşadığı baskıları, kuzenlerinden gördüğü dışlanmayı, yengesinin küçümseyici sözlerini ve uyguladığı şiddeti net bir dille ifade etti. Tüm bunların yanı sıra artık kendisini yeniden psikoloğa göndermek istemediklerini de ekledi. Rüstem Bey, Zeynep'in sözleriyle derinden sarsıldı. Yalnızca bir terapi sürecinin ötesine geçildiğinin farkındaydı. Bu yalnızca bir ço-

cuğun travması değil, göz göre göre ihmal edilen bir hayatın çığlığıydı. İçinde bir soru yankılandı: "Ben bu çocuğa daha fazla nasıl yardımcı olabilirim?" Artık yalnızca psikolog değil bir çıkış yolu arayan bir insandı. Zeynep'in gözlerindeki yükü fark ettiğinde hafifçe öne eğildi. Yüzünde yumuşak ama kararlı bir ifade vardı. Sesi her zamanki gibi sakindi ama bu sefer içinde sıcak bir umut taşıyordu."Zeynep, kimsenin seni incitmeye hakkı yok! Ne geçmişte, ne şimdi, ne de gelecekte. Şunu bilmeni isterim; bu odada söylediklerin sadece kelime değil aynı zamanda bir güç. İçindeki sesi duyurabildiğin her an biraz daha özgürleşiyorsun. Ve ben… Buradayım. Ne olursa olsun senin yanında olmaya devam edeceğim. Çünkü sen korunmaya ve değer görmeye layıksın kızım." dedi.

Zeynep'in duyduğu sözler, yüreğine usulca dokundu. O an içindeki sertleşmiş duvarlarda ince bir çatlak oluştu sanki. Sessizliğin ve korkunun içinden ilk kez bir güven duygusu süzüldü. Yalnız olmadığını bilmek, en azından birinin onu gerçekten dinlediğini hissetmek, bu küçücük kalbinde tarifsiz bir dinginlik yaratmıştı. Karşısındaki gözlerin samimiyeti, içini kaplayan karanlığa karşı minik bir mum ışığı yaktı. Henüz geçmişi silmeye yetmese de geleceğe dair ilk kez minik bir "belki"ye yer açtı içinde. O an, ilk defa kelimeler kadar bakışların da iyileştirici gücü olabileceğini fark etti.

O gün mesai çıkışı Rüstem Bey, ofisinden biraz daha yorgun çıktı. Dosyaları toplarken aklında hâlâ Zeynep'in sessiz ama çarpıcı cümleleri dolaşıyordu. İçinden, "Bu iş, yalnızca bir seanslık mesai değil…" diye geçirdi. Bu bir çocuğun kaderiyle ilgiliydi. Akşam eve geldiğinde, Zehra Hanım mutfakta akşam yemeğini hazırlıyordu. Rüstem Bey kapıyı usulca kapatıp salona geçti. Ceketini askıya asarken sesi biraz daha derin ve kararsızdı:

" Zehra ! Sana Zeynep'ten bahsetmiştim hatırlarsan."

Zehra Hanım mutfaktan başını uzattı, eşinin tonlamasındaki ağırlığı hemen sezdi.

"Ne oldu yine?" diye sordu, ellerini kurularken.

Rüstem Bey mutfağın kapısına yaslandı, gözleri uzak bir noktaya takıldı.

"Bu defa her şeyi anlattı. Evde gördüğü baskıyı, yengesinin tutumunu, kuzenlerinin dışlayışını… Ve artık psikoloğa gönderilmek istenmediğini."

Zehra Hanım'ın kaşları endişeyle çatıldı.

"Nasıl yani? Neden böyle bir şey yapıyorlar ki?"

"Bilmiyorum. Ama içimden bir ses onların esas derdinin Zeynep değil, onun ailesinden kalan mal varlığı olduğunu söylüyor. Tabii bu benim yorumum ama çok derin bir ihmal var ortada. Bu kız o evde kalmamalı!"

Zehra Hanım ellerini kucağında birleştirdi, gözlerinde ince bir buğu belirdi.

"Keşke bizim kızımız olsaydı. O kadar sahipsiz ki… Onu yanımıza almanın bir yolu olsa Rüstem! Yani kanunen, yapabileceğimiz bir şey yok mu?"

Rüstem Bey derin bir iç çekti, düşünceli bir şekilde koltuğa oturarak,

"Vasiliği almak kolay değil. Önce resmî şikâyet, ardından sosyal hizmetlerin süreci… Belki koruyucu ailelik… Ama bunun için o evde kalamayacak kadar zarar gördüğünü ispat etmemiz gerekiyor. Biliyorum, içim elvermiyor o çocuğu yine oraya göndermeye ama şu an için elim kolum bağlı gibi hissediyorum."

Zehra Hanım sessizce eşinin yanına oturarak elini onun elinin üstüne koydu.

" Ne gerekiyorsa yapalım Rüstem. O çocuk artık bizim de hayatımıza dokundu. Elimizin kolumuzun bağlandığını düşünebilirsin ama bu işler hiç belli olmaz ki. Belki de tam aksine bu yüzden çıktı karşımıza. Bu bile bir çocuğun hayatını değiştirmek için yeterli bir sebeptir diye düşünüyorum."

Rüstem Bey gözlerini kapattı. Olan bitenden dolayı kendini çok yorgun hissediyordu. O gece, kalbinde yalnızca bir soru yankılandı: "Bir psikolog olarak değil, bir baba gibi hareket etme zamanı gelmedi mi?"O bunları kara kara düşünürken Zeynep de evdeydi. Bugün de içi buruk, kalbi ağırdı. Odasının kapısını hafifçe aralayıp içeri girdi. Perdeleri yarı kapalı odada yavaş adımlarla yatağına doğru yürüdü. Komodinin çekmecesini açıp itinayla sakladığı fotoğrafı çıkardı. Fotoğrafta annesinin kucağında gülen küçük bir kız çocuğu vardı. Babası da onları sevgiyle kucaklamıştı. Fotoğrafa uzun uzun baktıktan sonra gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Yüreği sanki avuç içinde sıkışmış gibi acıyordu. Hıçkırıklarını sessiz tutmaya çalışırken kapının aniden açılmasıyla irkildi. Yengesi yüzünde öfke ve tahammülsüzlükle odaya girmişti.

"Sen hâlâ ağlıyor musun kız? Bu ne bitmez dertmiş be! Elâlem de bizi suçluyor, psikolojini biz bozmuşuz sanıyorlar. Yeter artık!"

Zeynep, fotoğrafı saklamaya çalışırken yengesi hızlı bir hamleyle fotoğrafı elinden kaptı. Öfkeli gözlerle fotoğrafa bakarak,

"Buna mı ağlıyorsun hâlâ, ha? Bu geberip gidenlere mi ağlıyorsun?"

Zeynep, yalvararak,"Lütfen yenge, ver onu bana!" dedi.

Ancak yengesi acımasız bir tavırla fotoğrafı iki eliyle sıkıca tutup, kızın gözlerinin içine bakarak fotoğrafı parçalayıp yere attı. Zeynep dizlerinin üstüne çökmüş, bir yandan parçalanmış fotoğrafı çaresizlikle toplamaya çalışırken diğer yandan yüksek sesle hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Yengesi odadan çıkarken kapıyı sertçe kapattı. Zeynep ise annesinin gülüşünün küçük parçalarını avuçlarında tutmuş, yıkılmış bir hâlde yerde kala kalmıştı.

Dakikalar geçmişti ama Zeynep'in hıçkırıkları durmamıştı. Kalbindeki acı gittikçe artıyordu. Kapı aniden tekrar açıldı. Yengesi bu defa daha da öfkeli bir hâlde içeri girdi.

"Kes artık şu ağlamayı! Bıktırdın beni!" diye bağırarak Zeynep'e doğru yaklaştı ve sert bir tokat attı.Zeynep tokadın etkisiyle yere düştü. Yengesi hiç durmadan vurmaya devam etti. Zeynep kendini korumaya çalışsa da gücü yetmedi. Kısa süre içinde yüzü ve kolları şiddetin etkisiyle kıpkırmızı olmuştu. Yengesi nefes nefese,

"Bir daha seni böyle görürsem sonuçları çok daha kötü olur!" diyerek odadan çıktı.

Zeynep kıpırdayamıyordu.. Ruhundaki acıya, bedenindeki ağrılar da eklenmişti. Sessiz gözyaşlarıyla, odanın karanlık ve soğuk zemininde saatlerce tek başına kaldı.

Akşam olduğunda amcası eve geldi. Kapıdan girer girmez evdeki gergin havayı sezdi ve doğrudan Suna Hanım'a döndü:

"Ne oldu burada, neden bu kadar sessizsiniz?" diye sert bir ses tonuyla sordu.

Yengesi hiç tereddüt etmeden iftira atmaya başladı:"Senin yeğenin bugün bilerek salonun cam vazosunu kırdı. Üstellik

onu uyarmama rağmen inadına yaptı! Baş edemeyince de dövmek zorunda kaldım."Amcası hızlıca odaya girip Zeynep'e baktı. Onu o hâlde görünce kaşları çatıldı.

"Bir vazo kırıldı diye çocuğu bu hâle mi getirdin? Başımıza iş açmak mı istiyorsun sen? Böyle mi terbiye verilir? Yarın okul var, yüzü gözü bu hâlde nasıl gidecek şimdi?" diye bağırdı.

Bu tepkiyi beklemeyen yengesi afalladı ve sessizce yere baktı. Adam derin bir nefes alarak tekrar,"Bu kız böyle okula gidemez! Hasta raporu da alamayız, herkes ne olduğunu anlar. Birkaç gün evde kalmak zorunda!" diye öfkeli bir şekilde söylendi.

Zeynep sessizce odasında olanları dinlerken yüreğindeki korku daha da büyüdü. Artık evin dört duvarı arasında gizlenmekten başka çaresi olmadığını anladı. Ertesi sabah okulu arayarak kızın rahatsızlandığını ve bir süre okula gidemeyeceğini bildirdiler. İlk günler öğretmenler bu bilgiyle yetindi. Ancak üçüncü günün sonunda hâlâ gelmeyince, sınıf öğretmeni Azra Hanım şüphelenmeye başladı. Eğer gerçekten hastaysa çocuğa neden bir doktor raporu alınmamıştı? Aklına türlü ihtimaller geliyordu ama elinden de bir şey gelmiyordu.

Aynı zaman diliminde Rüstem Bey de Zeynep'in planlanan seansa gelmemesi üzerine endişelenmeye başlamıştı. Sessizce geçen günler içinde, her iki tarafta da sorular birikmeye başlamıştı. Ona ne olduğu sorusu cevap bekliyordu.

Azra Öğretmen akşam saatlerinde masasının başında oturmuştu. Zeynep'in son hâli gözlerinin önünden bir türlü gitmiyor, içi sıkılıyordu. Kalbine çöken huzursuzluğa daha fazla dayanamayıp yerinden kalktı, eline telefonunu aldı. Önce veli kayıtlarından Şeref Bey'in ev telefonunu buldu ve bir yere not aldı. Ardından hemen Rüstem Bey'i aradı:

" Merhaba Rüstem Bey! Ben Azra, Zeynep'in öğretmeniyim. Onu düşünüyorum günlerdir… Hasta olduğu söylenildi. Zeynep size geldi mi? Yakın zamanda görüştünüz mü acaba ?"

"Hayır, gelmedi Azra Hanım."

"Bana da 'hasta' dediler ama bu durum artık beni de düşündürüyor. Önceki seanslarında da bazı şeyleri çekinerek anlatıyordu. Onların Zeynep'i bilinçli şekilde uzaklaştırmaya çalıştıklarını düşünüyorum."

Rüstem Bey kısa bir duraksamadan sonra,

"Bence aileyle iletişime geçelim. Durumu anlamadan bir şey söylemek istemem ama hissettiklerimiz yabana atılacak gibi değil." dedi.

Rüstem Bey telefonu kapattıktan sonra şüpheler beynini yemeğe başladı. Daha fazla beklemek istemediğinden hemen telefona sarıldı. Telefona Suna Hanım çıktı."Efendim!"

"İyi akşamlar Suna Hanım. Ben Pskolog Rüstem. Zeynep'i merak ettim, bir sorun yoktur umarım. Kendisiyle birkaç dakika konuşmak istiyorum, mümkün mü?"

Suna Hanım'ın sesi hemen sertleşti:

"Şu an müsait değil, ders çalışıyor."

"Yalnızca sesini duymak istiyorum Suna Hanım. Merak ettim, iyi mi diye…"

Suna Hanım'ın sesi bu kez daha keskinleşti:

"Çocuk iyi, hem de gayet iyi. Ama her aramak isteyenle konuşacak diye bir kural yok. Lütfen bu kadar büyütmeyin bazı şeyleri. Hepimiz çocuk büyüttük."

"Peki, anlıyorum."

Suna Hanım, telefonu kapatırken sinirinden küplere biniyordu. Gözleri öfke saçıyordu. Sert adımlarla kızın odasına girip Zeynep'e bir tokat daha attı."Nereden geldin sen, başımıza bela oldun? Ananla babanla birlikte sen de ölüp gitseydin ya!"

Neye uğradığına şaşıran kızcağız donup kaldı. Gözyaşları yanaklarından süzülürken, kımıldamadan orada durdu. Bu sözler tokattan daha derin bir iz bırakmıştı üzerinde. Zeynep başını bile kaldırmadı. Gözyaşları sessizce dökülmeye devam etti. O akşam Zeynep'in içindeki umut da yavaş yavaş kaybolarak yerini yeni bir korkuya bıraktı.

Rüstem Bey, Suna Hanım'la yaptığı kısa ve tatsız görüşmenin ardından telefonunu kapattı. Derin bir iç çekişle başını geriye yasladı ve bu durum hiç hoşuna gitmedi. Tüm bu olanları paylaşmak için hemen Azra Öğretmen'i aradı.

"Azra Hanım, merhaba! Az önce Suna Hanımla görüştüm. Maalesef beklediğimiz gibi geçmedi. Zeynep'in hasta olduğunu söyledi, görüştürmeyi de reddetti."

Kısa bir sessizlikten sonra Rüstem Bey devam etti:

"Yarın okul çıkışı vaktiniz varsa lütfen kliniğe buyurun. Bu meseleyi yüz yüze konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

Azra Öğretmen, bu teklifi tereddütsüz kabul etti. Zaten içinde büyüyen şüpheler ve endişelerle bu görüşmeye çoktan hazırdı. Ertesi gün, okul çıkışı kliniğe uğradı. Her ikisi de endişeli ve ciddiydi.

"Azra Hanım, ben Zeynep'i yalnızca bir danışan olarak göremiyorum artık. Onu düşündükçe içimde tarif edemediğim bir sorumluluk hissediyorum."

"Aynı duyguları ben de taşıyorum. Fakat elimden bir şey gelmiyor."

Rüstem Bey gözlerini kaçırmadan net bir şekilde konuştu:

«Biz Zeynep'i evlat edinmek istiyoruz. Eşimle konuştum. Zehra Hanım da bu konuda yanımda. Biz bu çocuğa gerçek bir yuva verebiliriz. Sadece onun için değil, bizim için de bu bir tamamlanış olacak."

Azra Öğretmen'in gözleri doldu. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra yumuşacık bir sesle,

"Bu o yavrucağın kurtuluşu olur!" dedi.

Uzun süre konuştuktan sonra birlikte Zeynep'i ziyaret etmeye karar verdiler. Amaçları sadece Zeynep‹in iyi olduğunu görmekti. Kızın yaşadığı eve gelince vakit kaybetmeden kapıyı çaldılar. Karşılarında evin küçük kızı, tanımadığı bu iki kişiyi görünce,

"Annee! Kapıda birileri var!" diye seslendi.

Yaklaşan ayak sesiyle Suna Hanım kapıda göründü. Karşısında Azra Öğretmen ile Rüstem Bey'i görünce gözleri irileşti, kaşları çatıldı.

"Hayırdır, ne işiniz var burada? Ne için geldiniz?"

Rüstem Bey kendinden emin ve ciddi bir tavırla karşılık verdi:"Zeynep'i görmeye geldik. Onunla birkaç dakikalığına konuşmak istiyoruz."

"Zeynep evde değil! Şehir dışına, büyük amcasına gönderdik."

Beklenmedik şekilde içerden,

"Azra Öğretmenim!" sesiyle birlikte, Zeynep kapının ar-

dından belirdi. Gözleri şişmiş, yanakları morarmıştı. Titreyen dudaklarıyla ağlıyordu.

Azra Öğretmen bir adım öne çıktı, gözleri dolmuştu.

"Zeynep!! Sana ne yaptılar böyle?"

Suna Hanım aniden Zeynep'in kolunu tutup çekti. Gitmezlerle polis çağırmakla tehdit ederek kapıyı hızla yüzlerine çarptı. İçeriden bağırışlar duyuldu:

"Kim sana dışarıya çık dedi? Bir de ağlıyorsun! Seni gebertirim!"

Rüstem Bey, çaresizce yumruklarını sıkarak gözyaşlarına hâkim olmaya çalışan öğretmene,

" Bu iş burada bitmez! Çabuk, karakola gidiyoruz!"

Hiç vakit kaybetmeden oradan ayrıldılar. İçlerinde öfke, kalplerinde derin bir sarsıntı vardı. Bu sefer ellerinde yalnızca şüphe değil somut bir gerçek bulunuyordu. Zeynep'in yüzündeki iz, yaşadığı cehennemin kanıtıydı.Karakola adım attıklarında Azra Öğretmen ve Rüstem Bey, yaşadıkları şoku henüz üzerlerinden atamamıştı. Nöbetçi polis memuru onları karşıladığında; Zeynep'in uzun süredir ihmal edildiğini, evde hem psikolojik hem fiziksel şiddete maruz kaldığını, bu akşam da yüzünde bariz darp izleriyle kapıya geldiğini, ardından zorla içeri çekildiğini anlattılar. Sözler durmaksızın dökülüyor, her cümle Zeynep'in yaşadığı çaresizliği biraz daha gözler önüne seriyordu.Rüstem Bey, seanslarda Zeynep'ten aldığı sinyalleri, çocuğun iç dünyasındaki yaraları ve bunun uzun vadede nasıl yıkıcı olabileceğini soğukkanlı ama net bir dille ifade etti. Azra Öğretmen ise hem öğretmen olarak hem de bir kadın olarak gördüğü ihmalleri detaylarıyla paylaştı. Görevli memur, an-

latılanları dikkatle dinledi, durumu ciddiyetle değerlendirdi. Dosya hızlıca hazırlandı, gerekli prosedürler uygulandı ve olay yerinde inceleme yapmak üzere bir ekip yönlendirildi.

Polis aracı hazırlandı. Arkasında, gözleri öfkeyle ama kalpleri umutla çarpan Azra Öğretmen ve Rüstem Bey'in bulunduğu araç vardı. Araçlar arka arkaya hareket etti. Sokağa girildiğinde hava durgundu, polis aracı yavaşça durdu. Memurlardan biri diğerleriyle göz göze geldikten sonra kararlı adımlarla kapıya yöneldi ve zile bastı. Kısa bir süre sonra kapı aralandı. Karşılarında Şeref Bey vardı. Yüzündeki ifade bir anda dondu. Gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Memur bey, hayırdır? Bir sorun mu var?" dedi sesi çatallanarak.

Polis, görev ciddiyetiyle konuştu:

Zeynep isimli küçük bir kız çocuğuna uygulanan şiddet ve ihmal şüphesiyle ilgili şikâyet aldık. Durumu yerinde değerlendirmek için buradayız."

Şeref Bey'in yüzü bir anda soldu. Ne diyeceğini bilemeden geri çekildi. O sırada arka planda Suna Hanım ın sesi duyuldu:

"Kimmiş gelen? Ne istiyorlar yine?"

Şeref Bey yanıt veremedi.

"Çocuğun sağlığı ve güvenliği için içeriyi görmemiz gerekiyor!"

Kapının önünde artık sadece bir ziyaret değil bir yüzleşme yaşanıyordu. Ve bu kez Zeynep'in sesi duyulacaktı.

Polis memurları içeriye girip Zeynep'in odasına baktıklarında bir an duraksadılar. Gördükleri manzara karşısında hepsi kısa bir sessizliğe gömüldü. Zeynep köşeye sinmiş, gözleri

korkudan büyümüş ama aynı zamanda karşısındaki üniformalı yüzleri görünce, gözlerinde bir ışık belirmişti. Gözleriyle tek tek memurlara baktı, ardından kapının biraz gerisinde duran Rüstem Bey ile Azra Öğretmen'i gördü.

Azra Öğretmen bir anda eğilip Zeynep'e sımsıkı sarıldı. İkisi de gözyaşlarını tutamıyordu.

" Bitti canım! Artık her şey geçti. Güvendesin." dedi yumuşacık bir sesle.

Rüstem Bey de yanlarına çömeldi. Zeynep'in ellerini tuttu." Seni kimse incitemeyecek artık. Buradayız, hep yanında olacağız!" dedi kararlı ve babacan bir tonda.

Polis memurlarından biri, Suna Hanım'a ve Şeref Bey'e yaklaşarak,

" Her iki şahıs, çocuk istismarı ve ihmali şüphesiyle karakola götürülecek! Gerekli işlemler başlatılacak!"

Suna Hanım hemen itiraz etmeye kalktıysa da memurlar ona söz hakkı tanımadan kolundan tutup dışarı çıkardılar. Şeref Bey hiçbir şey söyleyemedi. Tüm suskunluklarının, görmezden gelişlerinin bedeli artık ortadaydı.

Zeynep ilk kez içindeki buzların çözüldüğünü hissetti. Azra Öğretmen'in kucağında sakince ağladı. Bu kez korkudan değil, güvende olduğunu bilmenin verdiği bir rahatlıkla ağlıyordu. Rüstem Bey gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Sıradaki amacı, Zeynep'i sıcak yuvalarına davet etmek ve ona yapabildiği kadar babalık yapmaktı.Karakoldaki ilk saatler gergin ve sessiz geçti. Suna Hanım ve Şeref Bey sabaha kadar nezarette tutuldular. Her iki tarafın da ifadeleri alındıktan sonra mahkemeye çıkarılmak üzere gözaltı süreçleri başlatıldı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Zeynep ise koruma altına alındı. Aile ve Sosyal Hizmetler yetkilileri devreye girmiş, Zeynep'in fiziksel ve psikolojik durumu değerlendirilerek güvenli bir kurumda misafir edilmesine karar verilmişti. Küçük kız için yeni bir sayfa açılıyordu; korkuların gölgesinde değil, umutların aydınlığında.

Rüstem Bey, Zeynep'i evlat edinmeye kararlıydı. Gerekli belgeleri toplamakla uğraşıyor, bu arada Azra Öğretmen'le birlikte sık sık Zeynep'i ziyaret ediyorlardı. Danışmanlık aldı, avukatlarla görüştü, bu süreçteki her adımı titizlikle takip etti. Zeynep'in daha fazla zarar görmemesi için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Artık onun için sadece bir danışan değil, ailesinden eksik kalan bir parçaydı. Azra Öğretmen de bu süreçte geri planda kalmadı. Gerek tanık olarak, gerek destekleyici beyanlarıyla Rüstem Bey'in yanında yer aldı. Birlikte verdikleri bu mücadele, sadece bir çocuğun hayatını kurtarmak için değil, ona yeniden güvenli bir dünya kurmak içindi. O günlerde mahkeme süreci ilerlerken, Zeynep için hazırlıklar da devam ediyordu. Koruma altında olduğu kuruma sık sık ziyarete gidiliyor, yalnız hissetmemesi için elinden gelen her şey yapılıyordu. Sessizliğine saygı duyuluyor ama gözlerinin içine bakıldığında artık bir parça güvenin yavaş yavaş filizlendiği fark ediliyordu.

Evde ise tatlı bir telaş hâkimdi. Henüz adımlar kesinleşmemiş olsa da kalpler çoktan kararını vermişti. Üst katta, gün ışığını en güzel alan odalardan biri zarif perdelerle donatılıyor, minik detaylarla sıcak bir yuvaya dönüştürülüyordu. Yumuşacık nevresimler, kitaplarla dolu raflar, renkli bir abajur… Tüm bunlar, onun bir gün kendini ait hissedebileceği bir yuvanın hazırlığı içindi. Rüstem Bey'in eşi Zehra Hanım, her sabah kalktığında ilk iş olarak odaya göz atıyor, eksikleri tamamlıyor;

yeni bir çerçeve, küçük bir oyuncak ya da sevgi dolu bir dokunuş ekliyordu. Bu yalnızca bir hazırlık değil aynı zamanda içinde biriken anne sevgisinin sessiz bir dışavurumuydu. Ziyaretlerin ardından eve dönüldüğünde ise konuşmaların çoğu onun üzerine oluyordu. "Bugün biraz gülümsedi." ya da "Gözlerini artık kaçırmıyor." cümleleri, evin havasını değiştiriyordu. Belirsizlikler vardı elbette ama umut daha ağır basıyordu. Her şey yerini bulacaktı, zamanı geldiğinde…

O gün nihayet gelmişti. Haftalar süren bekleyişin ardından, Zeynep için yeni bir hayat başlamak üzereydi. Bu defa hayal değil gerçekti. Güvenli, sıcak ve sevgi dolu bir yuva.

Evde tatlı bir heyecan hakimdi. Zehra Hanım sabahın ilk ışıklarıyla uyanmış, mutfağa geçmişti. Zeynep'in sevip sevmeyeceğini bilmeden ama annelik içgüdüsüyle, sade ama sevgiyle dolu bir sofra hazırlamıştı. Evdeki sessizlikte bile bir sevinç vardı. Masanın ortasında taze çiçekler, fırından yeni çıkmış kurabiyelerin kokusu mutfağı dolduruyordu. Kapı çaldığında, karşısında Rüstem Bey ile Zeynep'i gördü. Küçük kızın gözleri hem meraklı hem de temkinliydi. İlk adımı atarken dudakları belli belirsiz kıpırdadı ama sesi çıkmadı. İçeriye girdiğinde etrafına göz gezdirdi. Hele o mutfaktan yayılan mis gibi kurabiye kokusu yok muydu... Bu koku ilk defa ona ait bir sofranın kokusuydu.

Zehra Hanım yüzünde zarif bir tebessüm, gözlerinde şefkat dolu bir parıltıyla,

" Hoş geldin kızım!"

Kızcağızın gözleri doldu ama ağlamadı. O an ne bir tokat sesi duydu, ne de bir tehdit. Sadece "kabul ediliş"in sıcaklığı sarıyordu içini. Yıllardır suskun kalan o eksik cümle, usulca

dile geldi. Bu sefer sözlerinde bir sığınak, bir tamamlanmışlık vardı.Artık yalnız değildi ve onu anlayan bir ailesi olacaktı. Geçmişin karanlık gölgeleri, yerini güven dolu bir aydınlığa bırakmıştı. Rüstem Bey, onun eğitim hayatı için en iyi adımı atmış, özel bir okula kaydını yaptırmıştı. İlk günlerinde biraz çekingen olsa da zamanla hem öğretmenleri hem de arkadaşlarıyla güçlü bir bağ kurdu. Artık sınıfın içine kapanık sessiz kızı değil; fikirlerini açıkça ifade eden, başarılarıyla takdir toplayan bir öğrencisiydi.

Zehra Hanım'ın annelik şefkati ve gülümsemesi ise Zeynep'in en çok ruhunu doyururdu. Ona yalnızca yemek hazırlamakla kalmaz,

"Bugün nasıldı?" diye sorar, cevaplarını gözlerinin içine bakarak dinlerdi.

Zeynep hastalandığında, Zehra Hanım başucundan hiç ayrılmazdı. Uykusuz kalmaktan yakınmaz, sabaha dek alnına koyduğu ıslak bezle ateşini düşürmeye çalışırdı. Bu ilgi yalnızca bir merhametin değil gerçek bir anneliğin yansımasıydı. Rüstem Bey de her geçen gün Zeynep'le arasındaki bağı daha çok güçlendiriyordu. Onunla uzun uzun sohbet ediyor, kitaplar okuyor, okul projelerine birlikte çalışıyorlardı. Birlikte geçirdikleri her an, Zeynep'in kalbinde büyüyen sevgi ağacına yeni bir dal ekliyordu. Yorgun geçen günlerin ardından bile Zeynep'in hâlini, derslerini soracak kadar ilgiliydi. Sabahları okula giderken Rüstem Bey'in omzuna koyduğu el, akşam eve döndüğünde Zehra Hanım'ın kapıda bekleyen tebessümü, ona yalnız olmadığını hatırlatıyordu. İçindeki boşluk yavaş yavaş doluyor, günler geçtikçe hayat bir düzene oturuyordu.Okulda adını çağıran arkadaşları, sınıfta takdir toplayan cevapları,

evde sıcacık bir çorbanın kokusu vardı artık. Bunların hepsi onun için bir mucizeydi. Ama bazen sebepsiz bir sessizlik gelip yerleşiyordu içine. Kalabalıklar arasında bile bir kenara çekilip her şeyin elinden kayıp gidebileceğini düşünüyordu. Ne kadar mutlu olsa da bazı geceler yatağında sessizce geçmişe dalıyor, kalbinin derinliklerinde bastıramadığı bir ürpertiyle uyanıyordu.

Artık Zeynep bir annenin şefkatini tanıyabiliyordu. Zehra Hanım'ın ona yönelttiği o yumuşak bakış, ellerini tutarken gösterdiği incelik, gündelik yaşamın içindeki küçük ama derin ilgiler; hepsi birlikte büyüyüp içini ısıtan bir güven duygusuna dönüşüyordu. Bu, sözle anlatılmayan ama derinden hissedilen bir bağdı. Onu doğurmamıştı belki ama her davranışında, gerçek bir anne şefkatiyle yaklaşıyordu. Artık evin bir köşesine ilişip olanları sessizce izleyen bir çocuk değildi. Kendini ait hissetmeye başlamıştı. Gün geçtikçe daha fazla sorumluluk alıyor; eşyaları yerine koyarken, bir işin ucundan tutarken isteyerek yapıyordu. Bu bağlılık zorunluluktan değil, içinden gelen bir sevginin göstergesiydi.Bir gün Zehra Hanım evin içinde temizlik yaparken, Zeynep sessizce yanına yanaştı. Henüz taşıyamayacağı ağırlıkta bir eşyayı çekmeye çalışırken, Zehra Hanım dönüp hafif bir endişeyle,

"Kızım, sen onu nasıl taşıyacaksın?" diye seslendi.

Zeynep başını kaldırdı, gözleri bir an Zehra Hanım'ın gözlerinde takılı kaldı.

" Yardım etmek istedim sana anne!"

O kelime ilk kez dudaklarından döküldüğünde, Zehra Hanım'ın kalbi titredi. "Anne!" ne muhteşem sözdü.Zeynep'in sesi hem kırılgan, hem de derin bir içtenlik taşıyordu. Zehra

Hanım önce olduğu yerde kaldı, bir an nefes alamıyormuş gibi. Sonra gözlerinden yaşlar sessizce süzüldü. O an içinde biriken her şey çözülmüştü sanki. Hiç düşünmeden eğildi, Zeynep'e sıkıca sarıldı. Ellerini başına koydu, kokusunu içine çekti. Gözyaşları yanaklarına karışırken, boğuk bir sesle sadece bir kelime fısıldadı:

" Kızım!"

Bu kelime bir teşekkür değil, bir yanıt hiç değildi. Bu kelime, yıllardır beklenen bir çağrının gönülden kabulüydü. Sarılış uzadıkça aralarındaki bağ sessizce güçlendi. O evde, o gün artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.Akşam, Zehra Hanım her zamanki gibi özenle, sevgiyle hazırladığı yemeklerini sofraya koymuştu. Mutfaktan yayılan mis gibi kokular, evin içini sarmıştı. O gün içinde hâlâ "anne" kelimesinin yankısı vardı. Zeynep'in söylediği o tek kelime, kalbinin en derin yerine dokunmuş, gün boyunca gözlerinin buğusunu silememişti. Rüstem Bey eve gelmiş, üstünü değiştirip sofraya oturmuştu. Masada sade ama huzur veren bir düzen vardı. Zehra Hanım çorbayı servis ediyordu. Konuşmalar yavaş ama gülümsemelerle doluydu. Tam o sırada Rüstem Bey masaya göz gezdirip,

"Tuzluk yok mu?" diye sordu, alışkanlıkla ve hafif bir tebessümle.

Zeynep hemen yerinden kalktı. Sandalyeden hafifçe doğrulurken, neredeyse düşünmeden söyledi:

"Ben getiririm baba!"

Sofra bir anda sessizleşti. Rüstem Bey'in kaşığı elinde asılı kaldı. Gözlerini Zeynep'e çevirdi.

O an göz göze geldiler. Sessizlik konuştu aralarında. Rüs-

tem Bey'in gözlerinde hafif bir buğulanma, şaşkınlıkla sevinç arasında gidip gelen bir ifade vardı. Zeynep'in gözlerinde ise utangaç ama içten bir parıltı.

Zehra Hanım da bir kenardan izliyordu onları. Kalbinde tatlı bir telaş, gözlerinde yine o sıcak yaşlar. Kimse o anı bozmak istemedi. Zeynep tuzluğu alıp sofraya geri döndüğünde artık o masada yalnızca yemek değil, sessizce kurulan bir aile düzeni de vardı. Ve bu düzenin içindeki her kelime, her bakış, yılların özlemini yavaş yavaş onarıyordu.

Zaman huzurla, hızlı bir şekilde geçiyordu. Zeynep artık genç kız olmuştu. Sevgiyle beslenen o kırılgan tomurcuk artık köklerini derinlere salmış, sessizce boy vermişti. İçine doğduğu karanlıktan değil sonradan kavuştuğu sıcaklıktan almıştı rengini. Gözlerinin içindeki ışık artık yalnızca bir çocuğun masumiyeti değil aynı zamanda derin bir farkındalığın, erken olgunlaşmanın yansımasıydı.

Liseye öğrencisiydi artık. Pek çok yaşıtı gibi heyecanlı değildi belki ama içinde taşıdığı bir kararlılık vardı. Arkadaşlarının çoğu okul çıkışlarında vakit geçirecek yerler ararken, Zeynep'in rotası değişmezdi: Ev ve okul arasına kurulu bir sadakat çizgisi. Her sabah aynı dakiklikle çıkıyor, her akşam aynı sessizlikle dönüyordu. İçinde, başkalarının anlamakta zorlanacağı bir amaç taşıyordu. Çocuk yaşta "aile" dediği kelimeye sarılan biri olarak, şimdi bütün varlığıyla o aileye layık olmaya çalışıyordu. İlkokulda sevilen bir öğrenciydi. Ortaokulda saygı duyulan. Ama lise… Lise başka bir sorumluluktu onun için. Derslerine her zamankinden daha fazla özen gösteriyor, notlarının sadece kâğıtta değil, Zehra Hanım ve Rüstem Bey'in gözlerinde de takdir bulmasını istiyordu. Sanki al-

dığı her puan, bu iki insanın emeğine yazılmış bir teşekkür mektubuydu. Ve o mektupları her gün yeniden, usanmadan yazmaya çalışıyordu.Arkadaş çevresi vardı elbet ama mesafeli. Gülümsemekten çekinmezdi fakat iç dünyasına kimseyi kolay kolay buyur etmezdi. Okul koridorlarında yalnız yürür, teneffüslerde pencere kenarlarını tercih ederdi. Onun dünyasında en büyük dost, bir kitap sayfası ya da yeni çözdüğü bir sorunun ardındaki başarı hissiydi. Eğlencelere gitmez, uzun sohbetlere dalmazdı. Kendine çizdiği sınırların içinde huzur buluyor, dikkatini dağıtacak her şeyden uzak duruyordu. Yaşı büyüdükçe hayatı daha geniş bir pencereden görmeye başlamıştı. Küçükken sadece sevildiğini bilirdi, şimdi ise o sevginin ardındaki emeği görüyordu. Zehra Hanım'ın geceler boyu başucunda bekleyişini, Rüstem Bey'in yorulmuş elleriyle defter kontrol edişini… Tüm bunları artık kalbinin derinliklerinde hissediyor, onlar adına daha çok çalışıyor, daha çok hayal kuruyordu.Zeynep sadece kendi geleceği için değil kendisini var eden sevgiye karşı bir borcu ödemek istediği için çabalıyordu. Ne zaman dinlenmek aklına gelse annesinin sabaha dek süren sessiz nöbetleri düşerdi aklına. Ne zaman bir gezintiye niyetlense Rüstem Bey'in sessizce ışığını kapattığı geceler gelirdi gözlerinin önüne. Bu yüzden kendine izin vermezdi. O artık çocuk değildi. O artık onların emeklerinden büyüyen bir emanetti. Ve şimdi… Üniversite sınavı yakındı. Hazırlık süreci başlamıştı. Hayalindeki meslek çocuk doktoru olmaktı. Belki de bir zamanlar kendi gibi yalnız, kendi gibi incinmiş çocuklara şifa olabilmekti amacı.Ders çalıştığı odada kitaplar yığılmış, duvarda küçük notlar hayallerin izine dönüşmüştü. Rüstem Bey her deneme sınavından sonra onu yüreklendiren sözler söylüyor, Zehra Hanım sabahlara kadar sessizce onun

yanında oluyordu. Mükemmel bir aileye sahip olduğu için her gün şükrediyordu. Birkaç gün sonra Zehra Hanım, Zeynep'in çarşaflarını değiştirirken yastığının altına saklanmış fotoğrafı fark etti. Kenarları yıpranmış, ortasından yırtılmış ama özenle bantlanmıştı. Fotoğrafta Zeynep, annesi ve babasıyla birlikteydi. Bir an elinde tuttu sonra yerine usulca geri bıraktı. O an kızının hâlâ geçmişteki acıyı taşıdığını derinden hissetti. Sessizce salona yöneldi. Pencereden dışarıyı izleyen eşinin yanına oturdu. Gözlerinde ince bir hüzün vardı.

"Hiç düşündün mü Rüstem?" dedi.

Sesi yavaş ve düşünceliydi:"Zeynep bir kez bile anne babasının mezarına gitmek istemedi. Onları unutmuş değil ama oraya gitmekten çekiniyor. Normalde fotoğrafı saklardı, biraz önce çarşaflarını değiştirirken yastığının altında buldum, belliki özlüyor."

"Bu çok doğal Zehra. Bazı çocuklar mezarı görmekle gerçeğin ağırlığını ilk kez tam anlamıyla hissederler. Zeynep için o mezar, sadece bir kaybın değil bir terk edilişin simgesi olabilir. Gidip görmek, bu duyguyu kabul etmek anlamına gelir ve belki de en çok bundan korkuyordur."

Zehra Hanım başıyla onaylayarak," Senden başka kimse onun bu sessizliğine ulaşamaz. Belki zamanla o da hazır olur." dedi.

Rüstem Bey, eşinin elini tuttu."Olacak! Ne gerekiyorsa o yolu da birlikte aşarız."

Aslında Zeynep de artık annesinin ve babasının mezarını ziyaret etmek istiyordu. Bu düşünce son günlerde içini kemiriyordu. Fakat bir türlü cesaretini toplayamıyordu.

Kalbinde hâlâ kapanmamış yaralar vardı ve o mezar taşlarının karşısında bu acının yeniden alevleneceğinden korkuyordu.

Sabah güneşi pencereye usulca vururken kahvaltı masasında sıcak bir sessizlik hâkimdi. Zehra Hanım, Zeynep'in karşısına geçti. Gözlerinde yumuşak ama derin bir kararlılık vardı. Çayından bir yudum aldıktan sonra elini Zeynep'in ellerinin üzerine koydu:

"Yavrum, seninle bir şey konuşmak istiyorum. Artık kocaman bir genç kız oldun. Üniversite sınavına hazırlanıyorsun, hayata atılmak üzeresin. Biliyorum, kolay değil… Ama belki artık anneni ve babanı görmek istersin. Eğer kendini hazır hissediyorsan, birlikte mezarlarını ziyaret edebiliriz."

Zeynep bir an duraksadı. Kaşığını tabağa bıraktı, gözlerini masadan kaldırmadan konuştu:

"Evet… Gitmek istiyorum!"

O an masadaki sessizlik bir kabullenişe dönüştü. Zehra Hanım usulca gülümsedi, Zeynep'in pamuk ellerine öpücük kondurdu."Sen hazır hissettiğinde biz hep yanında olacağız kızım." dedi.Ardından mutfağın kapısında bekleyen Rüstem Bey de başını salladı. Artık yolculuk başlamıştı. Bu sefer kalpten kalbe giden bir yolculuktu bu…

Sonra sımsıkı birbirlerine sarıldılar. Zeynep ve Zehra Hanım duygusallaşıp ağlamaya başladılar.

Üç gün sonra sabahın erken saatlerinde yola çıktılar. Zeynep'in annesiyle babasının mezarının bulunduğu şehre doğru ilerlerken, arabada uzun süre kimse konuşmadı. Radyonun bile sesi kısıktı. Bu sessizlikte en çok Zeynep'in kalbi konuşuyordu. Yol boyunca camdan dışarı baktı. Her ağaç, her viraj,

çocukluğundan kalma silik bir hatırayı canlandırıyor gibiydi. Kalbinde tanıdık ama uzun zamandır bastırdığı bir sızı vardı. Gözleri doldu ama ağlamadı. Bu yolculuk, onun için sadece bir ziyaret değil geçmişiyle yüzleşme cesaretiydi.

Mezarlığa vardıklarında adımları ağırlaştı. Ayakları toprağa saplanıyormuş gibi yürüyordu. Mezarlığın o sessizliği yüreğine işledi. Sonunda anne ve babasının yan yana duran mezar taşlarının önüne geldi. Ayakta durdu, başını eğdi. Dudakları kıpırdadı ama sesi çıkmadı. İçinden yalnızca şu cümle geçti: "Geldim!"

Dizlerinin bağı çözüldü, mezar taşlarının başına usulca çöktü. Gözlerinden süzülen yaşlar sel oldu.Zeynep'in mezar başında çökmüş hâlini gören Rüstem Bey, gözlerini Zehra Hanım'a çevirdi. Sessizce başını eğdi ve yumuşak bir ses tonuyla,

"Biz duamızı okuduk. İstersen onu biraz yalnız bırakalım." dedi.

Zehra Hanım başıyla onayladı. Ardından ikisi birlikte ağır adımlarla araçlarına doğru yürümeye başladılar. Geride mezar taşlarının önünde diz çökmüş, geçmişiyle baş başa kalan Zeynep kalmıştı…"Annem! Babam! Ben geldim! Daha önce gelmeye hiç cesaret edemedim, korktum. Çünkü sizi bu sessizliğin içinde görmek, yokluğunuzu kabul etmek çok zordu. Ama artık büyüdüm. Ne yaşadıysam, ne çektiysem, bilmenizi isterim ki bugün burada duran kızınız, size layık olmak için çabalıyor."

Ellerini mezar taşına uzattı, parmak uçlarıyla annesinin adını okşadı. Gözleri dolmuştu ama ağlamamaya çalıştı.

"Beni merak etmeyin! Çocukluğum size doyamadan

geçtiyse de kalbimdeki yeriniz eksilmedi. Sizi tam tanımadan çok sevdim, hayalinizi kurarak büyüdüm. Şimdi bir ailem daha var; beni seven, koruyan insanlar çıktı karşıma. Ama siz hep ilkimsiniz. Söz veriyorum, ruhunuzu onurlandıracak bir hayat kuracağım."

Her ne kadar dirense de senelerdir biriktirdiği acı boğazında düğümlendi. Daha fazla dayanamayıp dizlerinin üzerine çöktü ve mezar taşlarına doğru feryat ederek haykırdı. Sesi gökyüzüne savrulan bir ağıt gibi yükseldi. O kadar çok ağladı ki yılların yükü sessizliğini parçalayıp dışarıya taştı. İçine attığı ne varsa birer birer döküldü, yüreğinde sakladığı her kelime sonunda kendine bir yol buldu. Sustukları konuşmaya, sakladıkları görünmeye başladı.

Zehra Hanım, koltuğa yaslanarak başını cama çevirdi. Gözleri doldu. Ardından o da ağlamaya başladı.

Rüstem Bey, direksiyon başında Zeynep'i izliyordu. Hâline daha fazla dayanamadı. Kapıyı açıp indi. Yavaş adımlarla Zeynep'in yanına yaklaştı.

"Haydi kızım! Annene, babana güzelce veda et. Yolumuz uzun, gidelim."

"Tamam baba!" dedi ve ayağa kalktı.Ardından Rüstem Bey'le bir birine sımsıkı sarılarak ağlaşmaya başladılar. Biraz sakinleştikten sonra arabaya geçtiler ve yola çıktılar. Yol boyunca kelimeler havada asılı kaldı. Kimse konuşmadı ama herkesin yüreği aynı ağırlığı taşıyordu. Zeynep camdan dışarı bakarken yanaklarındaki ıslaklık hâlâ kurumamıştı. Zehra Hanım arka koltukta sessizce oturuyor, bakışlarını ondan ayıramıyordu. Rüstem Bey ise dikkatle direksiyona odaklanmıştı.

Evin kapısından içeri adım attıklarında, günün yorgunluğu herkese çökmüştü. Zeynep odasına geçerken Zehra Hanım mutfağa yöneldi. Rüstem Bey ise sessizce salonda oturdu. Herkesin içinde farklı bir ağırlık vardı. Zeynep'in kalbi hafiflemişti. Artık kararlıydı, sınava hazırlanmalıydı. Haftaya üniversite sınavına girecekti. Arkasında duran bir ailesi vardı. Bu sınavı sadece geleceği için değil, annesiyle babasına verdiği söz için de kazanacaktı.

Sınav günü geldi. Henüz hava tam aydınlanmamışken Zehra Hanım mutfakta kahvaltı hazırlığına girişti. Masaya peynirli omlet, taze sıkılmış portakal suyu ve kızarmış ekmekler koydu. Her şeyi özenle yerleştirirken bir yandan saate göz atıyordu. Rüstem Bey'in ayak seslerini duyunca,

"Hazırlanıyor mu?" diye sordu telaşla.

"Evet! Biraz gergin ama iyi."

O sırada Zeynep odasından çıktı. Üzerinde sade bir kıyafet, gözlerinde hafif bir endişe vardı.

Zehra Hanım onu görünce gülümsedi:

"Gel bakalım, kahvaltı seni bekliyor. Aç karnına sınava gidilmez."

"Ellerine sağlık anneciğim."

Rüstem Bey de ceketini giyerken ona dönüp,

"Bugün sadece bildiklerini yazmaya değil geleceğini almaya gidiyorsun. Unutma, biz senin daima yanındayız!"

Kahvaltı hızlı ama sıcak geçti. Zeynep çantasını alırken derin bir nefes çekti. Rüstem Bey,

"Hadi bakalım kızım. Yolumuz sınav salonu."

Sınav nihayet bitti. Rüstem Bey heyecanla onu bekliyordu. Zeynep'in binadan çıkışını gördü. Arabaya doğru geliyordu. Babası karşı yolda onu bekliyordu. Heyecanla koşarak vardı arabaya, hemen kapıyı açıp oturdu. Koltuğa yaslanırken derin bir nefes aldı.

" Sınavın nasıl geçti kızım?"

"Zorlandığım yerler oldu baba ama elimden geleni yaptım. İnşallah emeklerimizin karşılığını alacağız."

Rüstem Bey onun saçlarını okşayarak gülümsedi."Elinden gelenin fazlasını yaptın kızım. Biz sana güveniyoruz gerisi nasip. Seninle gurur duyuyoruz."

Eve vardıklarında Zehra Hanım kapıyı heyecanla açtı.

"Anneciğim, geldik!" dedi Zeynep, mutlu ama yorgun bir sesle.

Zehra Hanım ona sımsıkı sarılıp,

" Nasıl geçti kızım, maşallah iyi gördüm seni?"

Zeynep ayakkabılarını çıkarırken anlatmaya başladı:

"Sınavda bazı sorular gerçekten beklediğim gibi değildi ama pes etmedim. Bildiklerimi yaptım, anlamaya çalıştım. İnşallah olur."

Zehra Hanım gülümsedi, gözlerinde gurur vardı."İnşallah yavrum!"

Akşam sofrası kurulmuştu. Zehra Hanım fırından çıkan yemekleri getirirken, Zeynep de bardakları yerleştiriyordu. Herkes sessizce ama huzurla yemeğe hazırlanıyordu. Tam o sırada Rüstem Bey çatalını bıraktı, yüzüne hafif bir gülümseme yerleştirdi."Canlarım, sınav stresi de bittiğine göre bence bir tatili fazlasıyla hak ettik. Ne diyorsunuz?"

Bu sözleri duyan Zehra Hanım'ın ve Zeynep'in gözleri bir anda parladı. Öylece donakaldılar, ardından neredeyse aynı anda heyecanla,

" Gerçekten mi?" diye sordular.

" Gerçekten. Bavulları hazırlayın! İki gün sonra yola çıkıyoruz."

Zeynep yerinden kalkıp Rüstem Bey'in boynuna sarıldı:

"Babam! Sen bir tanesin"

Sofra bir anda gülüşmelerle, tatil planlarıyla doldu. Nereye gidilecek, ne giyilecek, hatta hangi müzikler dinlenecek… O akşam yemeği, sadece karınlarını değil yüreklerini de doyurdu.Sabah güneşi perde aralığından usulca içeri süzülürken Zeynep'in yüzünde taze bir sevinç belirdi. Gözlerini açtığı an kalbinde sevinç vardı çünkü yarın yeni bir yolculuk başlıyordu. Tatilin heyecanı şimdiden içini sarhoş etmişti.

Yatağından neşeyle kalktı, saçlarını aceleyle topladı. Hemen ardından dolabına yöneldi. Kendine küçük bir liste hazırlamıştı. Her şey kusursuz olsun istiyordu. Renkli defterini, sevdiği kitabı, fotoğraf makinesini… Hepsini tek tek bir araya getirdi. Bavulunu yatağın üstüne koydu ve itinayla yerleştirmeye başladı. Kıyafetlerini katlarken yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. Bu sadece bir tatil değildi, hayatının huzurla dolan yeni sahnelerine çıkacağı bir molaydı. İçi kıpır kıpırdı.Bu tatlı telaşı kapı zilinin aniden çalmasıyla bölündü. Kısa bir tereddütten sonra kapıya yöneldi. Göz ucuyla saate baktı, gelenin kim olabileceğini kestiremiyordu.

Kapıyı açtığında karşısında Şeref Bey'i gördü. Yıllardır unutmaya çalıştığıbu yüz, şimdi yeniden karşısındaydı. Ses-

sizce bakıştılar. Ne bir kelime çıktı ağızlardan ne de bir adım atıldı. Şeref Bey yaşlanmıştı. Saçlarına aklar düşmüş, omuzları çökmüştü. Gözlerinde biriken pişmanlık, kelimelerden daha ağır bir ifadeydi. Yüzüne hüzün sinmiş, dudakları titrekti. Ama gözleri… O gözler, affedilmeyi değil anlaşılmayı bekliyordu. Zeynep, içinde yıllardır susturduğu kırgınlıkla duruyordu karşısında. Ama bu kez ne öfke vardı yüzünde, ne de korku.

Şeref Bey hafifçe başını öne eğerek,

"Nasıl da büyümüşsün Zeynep'im!" dedi.

Sesi titriyordu. Gözleri dolmuştu ama ağlamıyordu. Bu cümle, yıllardır içinde biriken özürlerin en sade hâliydi kendince. Zeynep cevap vermedi. Sadece soğuk bir surat ifadesiyle dinledi. Bu sessizlik ikisi arasında kurulan tek köprüydü. Şeref Bey bir adım attı. Kapının eşiğinde kaldı. Sesi boğuklaşarak devam etti:

" Suna beni terk etti. Başka bir adamla… Çocukları da alıp gitti, bir gecede kayboldular. Hiçbir şey demeden, hiçbir iz bırakmadan."

Bir süre başını eğdi. Ardından gözlerini yeniden kaldırarak,"Ben sana hep uzaktan baktım. Yanında olmam gerekirdi ama olamadım. Her şeyin farkındaydım. Hep sustum. O suskunluk şimdi içimi kemiriyor."

Zeynep'in kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Beni affetmek zorunda değilsin." dedi Şeref Bey. "Ama bilmeni istiyorum… Seni yıllar boyu düşündüm. Her sessiz gecede, gözlerimi kapattığımda karşımda hep sen vardın."

Derin bir nefes aldı. Sanki içinden geçen cümleler boğazını düğümlenmişti." Gelmeyi defalarca istedim. Kapına kadar gel-

diğim oldu ama elim tokmağa uzanmadı. Cesaret edemedim. Çünkü ne söylesem eksik kalacaktı. Artık benim de kimsem kalmadı. Her yer boş ve soğuk. Ne bir ses var, ne de bir umut. Elimde kalan sadece vicdan, meğer en ağır yük oymuş… Seni şimdi anlıyorum."

Tam o sırada evin içinden hafif bir ayak sesi duyuldu. Rüstem Bey, uykunun ağırlığıyla, yüzünde yeni uyanmış bir insanın şaşkınlığıyla Zeynep'in yanına geldi. Kapı aralığındaki gölgeyi fark etti. Şeref Bey'i tanıdı. Yüzü bir anda sertleşti ama ağzından tek kelime çıkmadı. Zeynep'e döndü, bakışları sanki "Ne istersen onu yaparız." der gibiydi. Kızının kararını bekliyordu. Ancak Zeynep, küçük bir çocukken elinden alınan oyuncakları, parçalanan fotoğrafları, yediği dayakları düşündü. Tüm geçmişi film şeridi gibi gözlerinin önünden akıyordu. Hiçbir şey söylemeden kapıyı yüzüne kapattı.

Şeref Bey bir anda donakaldı ve ağlayarak konuşmaya başladı:

"Bir kez olsun yüzüme bakmanı istedim. Bir kere göz göze gelebilmeyi."

Ama içeriden artık hiçbir cevap gelmiyordu. Sessizce oradan uzaklaştı.

Zeynep içeri girdikten sonra derin bir nefes aldı. Sırtını kapıya yasladı. Gözleri doluydu ama akmasına izin vermedi. Rüstem Bey, kızın sakinleşmesinden sonra yavaşça konuşmaya başladı:

"Kızım, seni çok iyi anlıyorum. Büyük acılar yaşadın, çok yara aldın. Hiç kimse kolayca affedemez bunları."

Elini omzuna koyarak,

"Eğer bir gün onunla helalleşmek istersen, bu senin kara-

rın olur. Zorla olmaz. Ama hiçbir şey demeden gidişi de kabul edebilirim dersen, buna da saygı duyarım. Tercih senin. Kalbin ne diyorsa, onu yap."

"Babacığım, ben o zamanlar minicik bir çocuktum, elim kolum bağlıydı. Ama bugün gördüm ki o koca adam, benden bile daha çaresizmiş. En çok buna üzüldüm."

O gün akşama kadar ev sessizdi. Tüm bavullar hazırlanmış, işler bitmişti. Yolculuk için hazırlardı ama Zeynep, kalbini bir türlü toparlayamamıştı. Amcasıyla yaşanan karşılaşma içindeki eski yaraları kanatmıştı.

Tatilin heyecanı hâlâ vardı ama artık eskisi gibi değildi.Yavaş yavaş sabah olmaya başlamıştı.

Sabahın ilk ışıkları ile evin içinde tatlı telaş ve koşuşturmalar başlamıştı bile. Zehra Hanım evin içinde son kontrollerini yapıyor, Rüstem Bey ise elinde arabanın anahtarlarını çoktan almış ve keyifle eşini izliyordu. Zeynep, odasında üzerini giymiş, saçlarını toplamıştı. Nihayet dün gecenin ağırlığını üzerinden atmış, yerini dingin bir sessizliğe bırakmıştı. İçten içe artık yol alma zamanının geldiğini biliyordu. Bavulunu topladığı gibi hayatını da toplamalıydı. Salona geçti, anne babasına gülümsedi. Annesi,

"Hazır mısın güzel kızım?" diye sordu."Hazırım anneciğim."

Tüm aile içlerinde huzurla arabaya bindiler. Yol boyunca konuştular, gülümsediler. Artık bir şeylerin değiştiğini hepsi hissediyordu. Gittikleri yer deniz kıyısında küçük, sessiz, şirin bir kasabaydı. Her sabah kuş sesleri ile uyanıyorlar, kahvaltılarını denize bakan balkonda yapıp günü selamlıyorlardı.

Denizin kokusu, vücutlarını saran ılık rüzgarlar hem bedenlerindeki, hem de ruhlarındaki ağırlığı yavaş yavaş hafifletiyordu. Zeynep, geceleri yürüyüş yaparken ay ışığı altında sürekli gülümsüyordu. Bugünler onun için sadece tatil değil, içsel bir yolculuktu esasında. Bir haftalık tatil su gibi akıp geçti.

Evlerine geri döndüklerinde üzerlerinde tatlı bir yorgunluk, yüreklerinde hafiflik vardı. Zeynep'in kalbinde tamamlanmışlık ve yeni bir başlangıcın kıpırtısı vardı. Yakında sınav sonuçları açıklanacaktı.

Bir kaç günü bunun heyecanıyla geçti. Sonunda heyecanla bekledikleri o gün geldi. Sabahın ilk ışıkları ile Zeynep çoktan uyanmıştı. İçinde minik bir korku ve huzursuzluk vardı ama tarifsiz bir umut da. Daha fazla odasında duramadı ve mutfağa geçti. Anne ve babasının da çoktan kalktığını, mutfaktan yayılan mis gibi kahve kokusundan anladı. Kahvaltıdan sonra bilgisayarı açtı ve bir süre öyle bekledi. Heyecanla sınavın açıklanacağı siteye girmeye çalışıyordu. Anne ve babası başında bekliyorlardı. Göz göze geldiler. Rüstem Bey yumuşacık bir tonla,

"Hazır mısın?" dedi.

"Hazırım babacığım."

Ekran nihayet yüklendi. Zeynep'in gözleri, titreyen parmaklarıyla satırları taramaya başladı. Sonra aniden bir satırda durdu. Bir daha baktı, emin olunca gözleri kocaman açıldı. Elleri ağzına gitti ve fısıltıyla,"Ben… Kazanmışım!"

Gözleri doldu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki sanki odanın içinde yankılanıyordu. Ellerini dizlerine koyup hafifçe eğildi, nefesini toparlamaya çalıştı. Sonra ekrana bir kez daha baktı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki sanki odanın içinde yankılanıyor-

du. Bu defa daha net gördü. Hayalini kurduğu bölüm, yıllardır içinde taşıdığı o umut… Zeynep doktor olacaktı. Bir anda yerinden fırlayarak,"Hayal ettiğim bölümü kazandım! Artık çocuk doktoru olacağım anneciğim, babacığım!"

Odadaki sessizlik bir anda sevinç çığlıklarına karıştı. Gözyaşları kahkahalara, minnet dolu kucaklaşmalara dönüştü. O an sadece bir başarı değil bir hayalin ete kemiğe büründüğü andı. Zeynep artık yeni bir başlangıç için hazırdı.

Kayıt günü yaklaşıyordu. Üniversiteden gelen belge ve yönergeleri heyecanla okuyordu. Zehra Hanım sabah kahvaltılarında," Bakalım yurtta mı kalacaksın, yoksa ev mi tutacağız?" diye sorular soruyordu.

Rüstem Bey ise sık sık,

"Bu yol uzun ama seninle çok güzel olacak kızım!" diyerek Zeynep'in omzuna güvenle dokunuyordu.

Zehra Hanım,

" Zeynep'im, yeni bir şehir… Hem büyük, hem kalabalık. İnsan neyle karşılaşacağını bilemez. En azından bir süre yurtta kalman içimizi rahatlatır. Güvenli olur. Biz de aklımız sende kalmadan uyuruz." dedi bir gün.

Rüstem Bey, kahvesinden bir yudum alıp başını salladı."Annen haklı kızım. Önce etrafı tanı, okulu öğren, arkadaşlarına alış. Gerekirse sonra eve çıkarsın. Biz sana her koşulda destek oluruz."

Zeynep, yeni hayatı için heyecanlıydı ancak ailesinin endişesini de anlıyordu:

"Ben de sizinle aynı fikirdeyim. Önemli olan eğitimim. Güvenli olduktan sonra nerede kaldığımın bir önemi yok. Hem yurtta olmak bana da iyi gelir, arkadaşlar edinirim."

Sonunda o gün geldi. Sabahın erken saatlerinde evde bir telaş vardı. Zeynep bavulunu toparlarken Zehra Hanım göz ucuyla kızına bakıyor, her katladığı eşyanın arasına dualarını serpiştiriyordu. Rüstem Bey arabanın anahtarını avucunda çevirirken, gözlerini sık sık Zeynep'e kaldırıyor ama hiçbir şey demeden derin derin nefes alıyordu.

Yurda vardıklarında kalabalık içindeki yalnızlık hissi Zeynep'i kısa bir an ürpertti. Ama annesinin sıcacık eli omzuna dokunduğunda içi biraz olsun rahatladı.

" Ben seni bugünler için büyüttüm kızım. Ama bu kadar çabuk büyüdüğünü fark etmemişim, seninle gurur duyuyorum."

Zeynep gözlerini kaçırmaya çalıştıysa da annesinin gözlerindeki o buğulu bakışa daha fazla dayanamadı. Sarıldılar. O sarılış yılların emeğini, sevgisini, korkusunu ve gururunu bir araya topladı. Rüstem Bey geriden yaklaşarak ikisinin yanına sessizce geldi. Kolunu Zeynep'in omzuna doladı:

"Haydi, bu kadar duygusallaşma doktor hanım! Öğren artık kendi ayaklarının üzerinde durmayı! Biz her zaman yanındayız, bunu biliyorsun. Seni çok seviyoruz kızım!"

Zeynep gözyaşlarını silip gülümsedi. Bavulunu yanına aldı ve yeni hayatına doğru ilk adımını attı. Ama ardında gözyaşlarıyla ıslanmış bir el, içli içli bakan iki çift göz ve sımsıcak bir sevgi bıraktı…

Kapıyı araladığında içeride iki kız vardı. Biri yatağını yerleştiriyor, diğeri kitaplarını rafa diziyordu. Zeynep'i fark ettiklerinde ikisi de ona doğru döndü.

"Merhaba, ben Ayşegül." dedi gözlüğünü çıkaran kız, sıcak bir tebessümle.

"Ben de Seher." diye ekledi diğeri ve başını hafifçe eğdi. "Hoş geldin!"

Zeynep kibarca gülümsedi.

"Teşekkür ederim. Ben de Zeynep."

Kızlar tamamen yerleştikten sonra aynı yatağın kenarına oturdular ve sohbet etmeye başladılar. Nereli olduklarını, hangi bölümü okuduklarını sırayla anlattılar. Sıra Zeynep'e gelince kısa ve net cevaplar verdi ama ses tonu samimiydi. Sorulara gülümseyerek yanıt veriyor, kendini fazla açmadan sohbetin içinde kalıyordu. Bu küçük tanışma faslı Zeynep'in içini hafifletmişti. Yıllardır ilk kez birilerine bu kadar yakın hissediyordu. Çünkü geçmişte yaşadığı acılardan dolayı kimseyle derin bir bağ kuramamış, arkadaşları olsa da hep mesafeli durmuştu. Ama şimdi… Bu yeni başlangıçta kalbi ilk defa biraz olsun ısınıyordu.

Aradan birkaç gün geçmiş, Zeynep yavaş yavaş ortamı tanımaya başlamıştı. Fakülte biraz yoğun ve yorucuydu ama o bu tempoya alışmaya çalışıyordu. Ailesini sık sık düşündüğü bir gün babası aradı:

"Kızım

seni ilk günlerden arayıp sıkmak istemedik aklımız fikrimiz sendeydi bunu bilesin. Nasılsın? Ortama alışabildin mi?"

Zeynep'in yüzünde hafif bir tebessüm belirdi.

"İyiyim babacığım. Şimdilik her şey yolunda. İki oda arkadaşım var, iyi anlaşıyoruz. Derslere odaklanmaya çalışıyorum siz nasılsınız?"

Zehra Hanım telefonu alarak,

"Seni çok özledik kuzum. Dikkat et kendine. Allah zihin açıklığı versin."

"Ben de sizi çok özledim anneciğim. Merak etmeyin, siz iyi oldukça ben de iyiyim."Telefonu kapattıktan sonra masasında ders notlarına gömülmüştü bile.

" Ay yeter Zeynep! Sürekli ders çalışıyorsun, biraz çık da nefes al!"

Seher de yerinden doğruldu,"Cidden, azıcık hava alalım. Üniversitenin iki kilometre kadar ötesinde güzel bir kafe var. Oraya gidelim." teklifinde bulundu.

Zeynep onlara gülümseyerek,

"Peki, o hâlde gidelim." dedi minik bir tebessümle.

Üçü birlikte hazırlanıp odadan çıktılar. Kafede pencere kenarında bir masaya geçtiler. Siparişlerini verdikten sonra tatlı bir sohbet başladı. Zeynep kahvesinden bir yudum alırken, Seher hafifçe ona eğilip,

" Zeynep!" dedi kıkırdayarak. "Şu karşı masadaki çocuk var ya… Resmen seni kesiyor."

Ayşegül de kaşlarını kaldırıp gülümseyerek araya girdi:

"Yani bakmıyor desem yalan olur. Gözlerini senden alamıyor resmen."

Bir an duraksadı, göz ucuyla söylenen yöne baktı. Göz göze gelince başını hemen çevirdi, yanakları usulca kızardı. Elindeki fincanı tutan parmakları hafifçe titredi.

"Rahatsız oldum biraz." dedi kısık sesle.

Zeynep böyle şeylere alışkın değildi. İçine kapanık olduğundan dolayı, bu tür durumlar onu huzursuz hissettiriyordu.

ARAFTAKİ RUH

Küçük bir çocuğun, annesinin sıcak kucağından kopup metal yığınlarının soğuk gürültüsüne savrulduğu an, aslında büyük bir tekâmül yolculuğu başlamıştır. Zeynep, çocukluk yıllarının üzerine çöken ağır travmaların ve bitmek bilmeyen kayıpların gölgesinde büyürken, fiziksel ve ruhsal acılarla yoğrularak kendi küllerinden doğar. Yaşadığı her trajedi, onu sadece başarılı bir hekim yapmakla kalmaz aynı zamanda evlatları için dünyayı karşısına alabilecek güçte bir anneye dönüştürür.

Ancak bu hikâye sadece bir hayatta kalma mücadelesi değildir. En yakınının ihanetiyle sarsılan Zeynep, kendisini bir anda yaşam ile ölüm arasındaki o ince çizgide, arafın derin sessizliğinde bulur. Kendi bedenini dışarıdan izleyen, sevdiklerinin acısını hisseden ama onlara dokunamayan bir ruhun çaresizliği, yerini mucizevi bir manevi güce bırakır. Zeynep'in çocuklarına duyduğu sarsılmaz sevgi, madde dünyasının sınırlarını aşarak berzahın kapılarını zorlayan bir şifa zırhına dönüşür.

Kurgu ile manevi gerçeklikleri harmanlayan bu eser; en derin yaraların bile dua, affediş ve merhametle nasıl iyileşebileceğini gözler önüne seriyor. Bir annenin merhametinin öte âlemlerdeki yankısını keşfedeceğiniz bu romanda, ölümün bir son olmadığını ve kalpten kurulan sevgi bağının her iki âlemdeki en sarsılmaz gerçeklik olduğunu keşfedeceksiniz.

Tilki Kitap
tilkikitap.com
KDV muafiyeti uygulanmıştır.
ISBN:978-625-8579-34-5
9 786258 579345